

Časovost „původní“

Tím se dostáváme k otázce „původního času“ resp. „původní časovosti“, „původního časování“ a jeho směru. Každá událost se děje tím, že své ranější fáze nechává „za sebou“ a usilovně směřuje přes všechny své postupné „přítomnosti“ (tj. aktuální fáze) k fázi poslední, ke svému zakončení, které je – vzhledem k jejímu vlastnímu časování – její fází „nejnovější“. Každá událost se tedy děje – a tedy „časuje“ (pokud se na termínu ovšem shodneme, neboť tentýž termín můžeme spojit s jiným významem) v protisměru k „času“, jak je běžně chápán a jak platí pro vnějšího pozorovatele. Stručně uzavřeno“ každá událost se děje tak, že vychází vstříc „času“ obecného dění, tj. dění světa, jak se ukazuje ve svých nitrosvětých procesech. Protože však už víme, že ten svět, který se nám ukazuje, nemusí zároveň „ukazovat“ svůj smysl, tj. nemusí nám dávat dobrý smysl, pokud nepochopíme, že skutečný svět daleko přesahuje to, co se nám zde a nyní ukazuje (a veškeré chápání smyslu spočívá v tom, že jisté události časově a/nebo prostorově odloučené spolu mohou významně souviset, zatímco události, které si jsou prostorově a časově blízko, spolu mohou souviset jen nahodile a tedy původně bezvýznamně nebo málo významně, pokud s nimi nějak nenaložíme), závisí naše smysluplné jednání (v tomto světě aktuálních přítomností všech možných událostí, pravých i nepravých, spolu významně souvislých i vzájemně jen nahodile se setkavších) na porozumění smyslu této přítomnosti, která se tu ukazuje pro nás, ale není vlastně eo ipso naší vlastní přítomností. Právě naopak záleží na nás a našem porozumění smyslu onoho dost zmateného souboru událostí, které se nám v naší vlastní přítomnosti ukazují, které z nich zhodnotíme jako i pro nás významné (protože významné i bez nás) a které naopak jako významné jen pro nás (a naše cíle), eventuálně které zhodnotíme (třeba i chybně, toto riziko je všude) jako i pro nás bezvýznamné a pak necháme bez povšimnutí.

(Praha, 980117-2.)